

ARCOK ÉS HARCOK

KOZMA BÉLA
VERSEI

1 9 2 3.

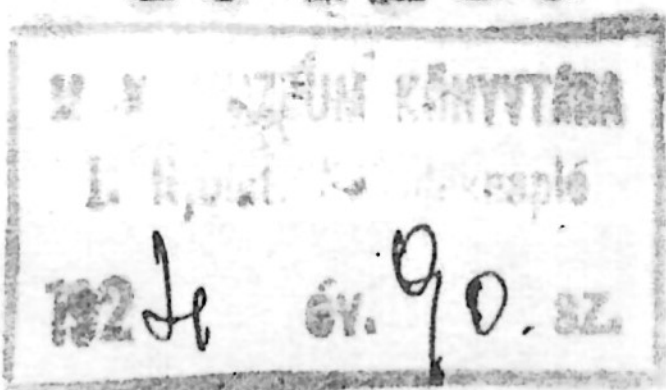
A SZERZŐ KIADÁSA, MISKOLCZ.

Ebből a könyvből amatőrök számára meritettpapíron bőr-, selyem- és pergamenkötésben 100 számozott példány készült,

191189

LANDESMANN M. ÉS T. KÖNYVNYOMDÁJA
SÁTORALJAUJHELY

Prológus.

Nem ültem a mások szekerén,
Jöttem a magam lábán ;
Nem barátom az Isten
S ellenségem a Sátán.

Messzi mezőkről jöttem el én,
Ahol valaha király voltam
S most itt vagyok : koldusgunyában,
Fázva, kifosztva, lerongyoltan.

A boldog ország messze mögöttem
És nótakedvű bohókás népe
Királytalan. A víg danának
Most már talán örökre vége.

Dalosország földjéről jöttem
Hegyen, völgyön éveken át ;
Most itt vagyok. A szívem telve
Panaszos, síró, bús nótákkal.

Valamikor én is daloltam
Örömös, hujjás, víg danát ;
De hajh, lekopott rólam a bíbor
És túske tépte aranyát.

Azóta járok letaroltan.
Szivem panasszal megtelik
És csak dalolok virradattól
Estig s estétől reggelig.

Járok, bolyongok céltalanul,
Ki tudja, hány száz évek óta ;
Miként Ahasvér, akit hajszol
A vér s a vérrel szerzett nóta.

Ám egy napon elpattan a húr,
Megtör az átok ; visszamegyek !
És útamon majd rózsák nyílnak
S himnuszt dalolnak a hegyek.

Ki vagyok én ?

Ki vagyok én : megmondom néked ;
Figyelj s húzd közelébb a széked.

Vagyok egy meghasonlott ember ;
Vagyok ködös ősz, bús November.

Vagyok egy félénk, gyáva jámbor ;
Vagyok egy rongyruháju vándor.

Vagyok, kit megviselt a gond ;
Vagyok egy balga, bús bolond.

Vagyok, kit összetört az élet ;
Vagyok a Fátum, Végitélet.

Vagyok a Hit és vagyok a Kétely ;
Vagyok a Mámor, vagyok a Métély.

Vagyok, kit várnak, vagyok, kit űznek ;
Vagyok a hamva egy régi tűznek.

Vagyok, ki szólni, tenni nem mer ;
Vagyok, kitől fut minden ember.

Vagyok a Vágy, a gyöngye Óhaj ;
Vagyok: hiába küldött Sójaj.

Vagyok szomorú, fekete felleg ;
Vagyok, ki senkinek se kellek.

Vagyok, kinek szomjas a lelke ;
Vagyok, ki sorsát megérdemelte.

Vagyok, egy néma, barna árnyék ;
Vagyok, ki valamire vár még . . .

Vagyok, kinek álma köddé lett ;
Vagyok, kinek teher az élet.

Vagyok, ki indult messzi útra ;
Vagyok, ki el nem ért a csúcsra.

Vagyok, ki megállt a féluton ;
Vagyok . . .

Ki vagyok ? . . .

Nem tudom . . .

A régi Kozmák.

Vagyok utolsó, gyenge sarja
Egy híres, büszke, nagy családnak.
A lelkem tépi, egyre marja
Későiségemért a bánat.

Családom régi, ezeréves
Büszke, nemes familia
S e gögösöknek vagyok én az
Alázatos, félénk fia.

Az egyik őszám lázadó volt,
Hadúrnak áldozó pogány ;
Kemény kuruc legény a másik,
Ónod várában kapitány.

Nevünknek egyik hordozója
Kopaszfejű pap, egri püspök
S a dédapámról azt mesélik,
Vékával mérte az ezüstöt.

A nagyapám vörössipkás volt,
Hős honvédhadnagy negyvennyolcban :
Hős és szegény. Családi kincsünk
Elvándorolt. Kitudja, hol van !

Nem hagytak rám a nagy elődök
Falukat, földet, nagy vagyont,
Kastélyt, kis kertet, kincseket se :
A vállamat görnyesztí gond.

Pihennek ők, a hősök, ősök
És álmodoznak odalenn
S én, korcs, késői ivadékuk,
Álmodom én is idefenn.

Vagyok utolsó, gyenge sarja
Egy híres, büszke, nagy családnak ;
A lelkem tépi, egyre marja
Későiségemért a bánat.

Csak néha, titkon zúgolódom,
De szavaim könnyekbe fúlnak
És őseim, a régi holtak
Ércágyaikban megfordúlnak . . .

Senki se tudja . . .

Senki se nézett a szemembe,
Senki se látott a lelkembe,
Senki se hullott az ölembe —
Senki . . .

Senki se dúdolja az én dalom,
El fogok pusztúlni fiatalon,
Senki se gyertyázza ravatalom —
Senki . . .

Mások a Jók és mások a Nagyok,
Glória mások homlokán ragyog,
És senki se tudja: én ki vagyok —
Senki . . .

Aranysziget, borús vasárnap . . .

Aranysziget, borús vasárnap ;
A sóhajom sután lebeg,
Miként a fáradt fellegek :
Maholnap vége már a nyárnak.

Aranysziget, borús vasárnap ;
A szállingó kis levelek
Közt egy emléket keresek :
A régi vágyak visszajárnak.

Aranysziget, borús vasárnap ;
Csábít a kékes messzeség,
A szívem dobban : nem, ne még !
És rám borulnak néma árnyak.

Aranysziget, sok tűnt vasárnap ;
A sóhajom sután lebeg
Utánatok. De már megyek,
Hisz engem itten úgyse várnak . . .

(Margitsziget, 1922.)

Sic fata volunt.

Bajnak, bánatnak jöttem a világra,
Sosem borúltam szerelmes csókkal
Nőgazdás ágyra.

Sosem öleltek fehér kacsókkal.
Kacagó erdei nimfák
S nem öltek szókkal.

Sosem ringattak szerelmi hinták,
Szivemből hiába folynak
Bíboros tinták.

És már valahol kóporsót ácsolnak . . .

A nagy vonat.

Dübörögve száguld velem a vonat,
beragyog rám a téli alkonyat.

Amint a fák rohannak vélem szembe',
tűnt ifjuságom ötlik az eszembe.

Mi volt az életem? Csúf, vad rohanás
a gyors Idő száguldó vonatán;
minden epizód egy kis állomás,
mely eltűnt s vissza nem jő soha tán.

(Apró leányfej-stációk tova-
osonnak s őket nem látom soha.)

Iskola padja, szerkesztői asztal:
mögöttem a sivár múlt s nem vigasztal
momentán kincse a rövid jelennek.

... S a stációk csak egyre jönnek, mennek ...

S a stációk csak mennek s újra jönnek :
apró kis szürke stációk sora :
arcomat lassan ellepik a könnyek :
hát már pihenni nem fogok soha ?

Rövid az élet s élni bármi jó,
kínoz a gond és gyötör a kétség :
— Messze van-e a végső stáció? ..

Homályos, esti szobában.

Ülünk újra a kis diványon :
A boldogságunk romhegyén
Egymás mellett, egymást ölelve
A kis szobában, ő, meg én.

Fölöttünk a nagy falióra
Korongja ing-leng szüntelen
És szomorú, serény tiktakja
Keresztülfáj a szívemen.

Egymásra nézünk, egymást öleljük,
Csókot cserélünk szótlánúl,
De hajh, a csókunk már nem a régi
És fád közöny rajtunk az úr.

Szeretsz-e? — kérdem kedvszegetten.
Szeretlek, — mondja, s szava halk.
... A rőt homályban úgy mered rám
A divány, mint egy katafalk ...

Homályos, esti szobában.

Meilinger Dezső rajza.

Vágyak csöndes temetése.

Kint napsugár dalol! az új tavaszról,
De bús szívembe fény be nem hatol.
Szemeim, e kerek kis ablakok
Befüggönyözve, könnyektől vakok
S a messzi mult gyászindulót dalol.

A mennyek boldog mámorára vágytam
S mi jött helyette : perzselő pokol.
A sok remény virága hova lett?
Kezemben füstölgő kis cigarett
S szívembe' száz tört álom haldokol.

Az álmok szállnak, mint az éveim ;
A sok virágos vágy a füstbe tűn'
S tavasztalan tavaszi délután
Elsírdogálok csöndesen, bután
Sok régitintás, megfakúlt betűn . . .

Rossz hajóval tengeren.

Únom a tiszta csókokat,
Vágyom a bűnösekre,
Kivonszolom a rossz hajóm
A zajló tengerekre.

Kivonszolom, kivonszolom
A zajló tengerekre

Bor és bátorság kell nekem :
Igyunk, felgyújt a bor lám !
A szívem többé nem remeg
És duzzad a vitorlám.

Vígan feszül, vígan feszül
A duzzadó vitorlám.

A friss szűzektől borzadom,
Nincsen számukra ágyam,
Ki minden percbe' mást ölel,
Olyant eseng a vágyam.

Kit más ölel, ki mást ölel,
Olyant eseng a vágyam.

És egy napon, szép hajnalon,
Ha csókolok egy rőthajut,
Egy festettarcut, halkszavut :
A kis hajóm zátonyra fut.

Ha csókolok, ha csókolok,
A rossz hajóm zátonyra jut...

Holnap mások dalolnak.

Ma még
A tested lázban ég
És én szívom ajkad tüzét; —
Ma még . . .

S holnap
Majd mások csókolnak,
A buják, gazok bitorolnak; —
Holnap . . .

Ma még
Illatterhes a lég,
De közeleg a vég;
S holnap
Bánatot tilolnak,
Engemet gyászolnak . . .

Ma még
Rózsafelhős az ég,
Virágpompás a rét; —
Ma még . . .
S holnap
Tovalibben a csolnak,
Mások s másnak dalolnak; —
Holnap . . .

Én szomorú hiába-futásom.

Voltam hiába-álmok kergetője ;
Kerestem valakit,
Aki a nevem imájába szőjje.

Voltam égmesszis vágyaknak bolondja,
Az Igét, mit vártam,
Sehol és senki és soha se mondja.

Némák az ajkak, zárva mind az ajtók
S üvöltve nyomomban
Kergetnek a hajtók.

Szüzek és tüzek és tövisek között
Rohanok, rohanok ;
Megvetett, kergetett, egyre üldözött.

Soha meg nem álltam, soha nem pihentem,
Csak mentem, mentem, mentem . . .

Tercínák Csókasszony emlékére.

Judit, a képed úgy tűnik elém
A múlt időknek fátyolán keresztül,
Mint tűnt tavasz az álmok bús telén . . .

A fájdalom a lelkembe berezdül,
— Judit, szerelmes, drága asszonyom —
S a vágyak rajzanak benn seregestül . . .

Utolsó csókod úgy ég arcomon,
Miként te azt akkor reálehelted,
Azon a februári alkonyon . . .

Vajjon kiért hevül ma drága lelked?
Judit, kokottos, régi, csókös asszony,
Boldog vagy-é? (Hiszen megérdemelted!)

Vagy nem? Dalom úgy téged hadd sirasson. . .

Rózsák.

Mikor a hajnal rózsapírba bágyad
S megannyi rózsaként kinyíl a vágyad,
Rőt rózsaparkod rózsakedvvel járnád,
Rózsás csókjaim csokrát csókkal várnád.

Rózsákat hintenék az útadra,
Rózsákat lehelnék ajakadra ;
Rózsát,
Ezer rubintos rózsát.

Mikor az alkony rózsapírba bágyad,
Piros rózsákkal hinteném be ágyad.
Csupa pirosuló rózsza lenne párnád,
Rózsás csókjaim csokrát csókkal várnád.

Rózsákat tűzdösnék a hajadba,
Rózsákat lehelnék ajakadra ;
Rózsát,
Ezer rubintos rózsát.

S ha majd a hajnal rózsaszíne végre
Felszökken a szederjes őszi égre
S hullatja bús, fonnyadt virágunk szirmát,
A drága rózsaparkot visszasírnád.
De tövist találsz rózsák helyett,
Rózsát csak egyet a szívem felett;
Rózsát :
Egy vérrubintos rózsát . . .

Muskátli az ablakokba'.

I.

Milyen szép is volt az élet
A mi csöndes kis falunkban!
Tüzesszirmú mályvavirág
Mosolygott az ablakunkban.
Tüzes szemű barna kis lány
Éldegélt a pap lakában . . .
. . . És egy este a muskátlink
Ott virúlt az ablakában,
Ablakában . . .

És azontul minden este
Arra jártam andalogva,
Már piroslott messziről a
Muskátli az ablakokba',
Ablakokba' . . .

II.

Egy borongós őszi esten
Együtt ültünk a szobában,
Piros mályva volt a keblén,
Piros szalag a hajában . . .
Rám mosolygott szép szemével,
Számra tapadt piros szája
. . . És a mellén lehullatta
Szírmait a piros mályva,
Piros mályva . . .

Másnap reggel, hogy kinéztem,
A lelkem felsírt zokogva:
Nem integet nékem ott már
Muskátli az ablakokba',
Ablakokba' . . .

III.

Régen volt ez és azóta
Elrepültek már az évek,
Elszakadtam a falumtól,
Messze tőle, Pesten élek.
Ámde hogyha néhanapján
A falumból Pestre téved
Egy-egy régi ismerősöm,

Fáradt lelkem újra éled,

Ujra éled . . .

Elbeszélgetünk a multról

S könnyes szemmel szívdobogva

Megkérdézem : Nyílik-e még

Muskátli az ablakokba,

Ablakokba' . . .

Rossz élni emberül.

I.

Be nagyon elkerül
Engem a boldogság;
Elkerül, elkerül
Engem a boldogság.

Sarkantyús vágycsizmák
Szívemet tapossák;
Érező, vérező
Szívemet tapossák.

Rabláncon be nehéz
Szívemnek a fogság;
Be nehéz, be nehéz
Szívemnek a fogság . . .

II.

Merre kóboroltok
Vágyaim, tí kószák?
Álmaim, lázaim,
Vágyaim, tí kószák.

Drága, örök álom,
Sohai valóság;
Sohai, sohai,
Sohai valóság

Régi boldogságért
Régi, bús adósság;
Lerovom, lerovom:
Régi, bús adósság...

III.

Régen forralt vágyam
Régi, rozsdás üstje;
Megkopott, meglopott
Régi rozsdás üstje.

Bágyadt boldogságom
Fakó, vert ezüstje,
Patinás, patinás,
Fakó, vert ezüstje.

Elröppenő sóhaj,
Cigaretám füstje ;
Keserű, keserű
Cigaretám füstje . . .

IV.

Engem a boldogság
Be nagyon elkerül,
Be nagyon, be nagyon,
Be messze elkerül.

Be jó is lesz, majd ha
Bús egem felderül ;
Be jó lesz, be jó lesz,
Ha egem felderül.

Be cudar állapot
Igy élni, emberül ;
Igy élni, remélni,
Hiába ; — emberül ! . . .

Az én szüretem.

A bánatom az én bús szőlőskertem
És sóhajok a venyigék
Ezernyi szép
Szűz álmomat közöttetek érleltem!

Kerüljétek az én bús szőlőskertem,
Ti víg szüretet akarók!
A rossz karók
A dárdák, mikkel szívem általvertem.

Be gazdag terméssel vert meg az Isten!
Tengernyi sok szőlőgerezd
És vágy epezt,
De nincs, aki szüretelni segítsen.

... Járom a kertem egyre, magamba',
Reszkető kézzel szüretelek
S keserü könnyem gyöngye pereg

Búsongás tél előtt.

Jaj be kár, jaj be kár
Az édes tavaszért ;
Jaj be kár, jaj be kár
Szívem, e kamaszért.

Jaj be kár, jaj be kár
A virágos nyárért ;
Jaj be kár, jaj be kár
Felhőkön a várért.

Jaj be kár, jaj be kár
Az ősz is elszaladt ;
Jaj be kár, jaj be kár,
A szívem ittmaradt.

Jaj be kár, mindenér'
Itt a tél küszöbön,
Szívemre hull a dér
S a vágyam elköszön . . .

Békélek a sorsommal.

Nem fontos az, mi történ' velünk,
Nem fontos az, hogy hogyan élünk . . .

Fontos a tavasz s a szőke nyár,
Fontos a füst, a fény, az álom,
Fontos a régi ideálom,
Fontos a fényes napsugár . . .

Fontosak az el nem sírt könnyek,
Fontosak a befelé kacajok,
Fontosak a hangtalan, bús jajok
S az álmok, melyek visszajönnek . . .

Rossz hajóval tengeren.

Meilinger Dezső rajza.

Dáridós, vidám rekviemet.

Az én napom már a zenitre hágott ;
Sugártalan nap : a fénye engem
Sose látott.

És nemsokára el kell messze mennem,
Pedig még sok-sok apró dalcsolnak
Itt reked bennem.

Halálkarok magukhoz elkarolnak
S alig bocsátott csónakjaim szépen
Visszafarolnak.

Az életem tar rétjét egyre lépem
E két rossz lábbal. (Lépett grániton
S mocsár vizében.)

Mi lesz, mi lesz, ha majd egy szép napon
Halálos ajtaját szívemre
Unottan, csöndben rányitom?

A Nagy sötét világosúl szememre
És görbe ajkam végre felnevet:
Be szép, be jó lesz, Istenemre!

Temessetek kacagva engemet
Ha eljön drága mátkám, a Halál
S tartsatok dárídós, vidám rekviemet.

...Jaj, mi lesz, ha eljön, s engem nem talál?..

Sárbaragadt ember jajja.

Itt maradok, meglássátok,
Sorsom fekete, balog.
Egy napon majd meghalok
S lelkemen egy régi átok.

Maradok itt lenni a sárban,
Tehetetlen, gyáva, gyöngé
Szívemnek csak hull a könnye :
Nem jön el, mit várva vártam.

Megérkezett sose leszek !
Rámborúl az élet gondja
És a szívem egyre ontja
Könnyeim, míg beléveszek . . .

Menekülj, menekülj előlem.

Miért szeretsz, miért játszol velem?
Az én ajkamról keserű a csók,
Szerelmem pedig égő gyötrelem.

Miért pazarlod rám szived hevét?
Az én lelkemben fekete a fény,
Az én világom zord, komor, setét.

Nem boldogság az, ami vár reád,
De forrón pergő könny-gyöngyöknek útja,
Ezt végigróni nem mindenki tudja
S ha megfutod, kárpótlást mi sem ad.

Siess, rohanj, osonj el messze tőlem,
Hisz itt az ifjuságod haldokol;
Édent kerestél és ez itt pokol.
Ne bánd te azt se, hogy mi lesz belőlem...

• Törlyuggatta, sebes szívembe . . .

Törlyuggatta, sebes szívembe
Bedöfted újra szigonyod ;
Ó, jaj neked, ha nem veszed ki
S ezerszer jaj, ha kivonod.

És jaj nekem, hogy rossz szívemmel
El nem kerültem sorsomat
És jaj nekem, ha elkerüllek ;
A lét, ha nem vagy : kárhozat.

Törlyuggatta, sebes szívembe
Bedöfted csókos szigonyod :
Ne légy áldott, ha nem veszed ki
S légy átkozott, ha kivonod !

Miért ?

Miért szórja pazar pompával
Ragyogását rám szépséged ?
Miért tartja lenyűgözve
Szívem e botor ígézet ?

Miért, hogy e varázshálót
Kezemmel el nem téphetem ?
Miért is vagy te énnekem
Utam, célom és végzetem ?

Miért hevít im egyre jobban
Új, nagy tüzekre bús szépséged ?
Miért, hogy egyre igazabban,
Egyre mohóbban szeretlek téged ?

Jégcsapkirálynő, felelj nekem.

Jégcsapkirálynő, mondd, hová vezet
Az út, amerre
Fagyos fogással húz a kezéd?

Jégcsapkirálynő, messze, -- mondd -- a cél?
Kacag csak egyre,
Kacag, s nem beszél.

Jégcsapkirálynő, tovább nem birom.
Mégfagy a vágy itt,
Ez a vérszinű rózsaszírom.

Jégcsapkirálynő, mondd, mikor lesz vége?
Mikor lesz végre
Csönd, csók, halál: béke?

Az élet: álom.

Az életünk be csúf, be rút,
Az életünk be álnok,
De szűzek, szentek, édesek
És boldogak az álmok.

Mit bánom én, ha bárminő
Sivár, borús az élet,
Csak legyen álmom tiszta, szép,
Ugy abban élek véled.

Pihenni út után.

Új vizekre vitorláz a kedvem,
Ez a rozzant hajó.
Hahó, hahó!
És nyomomba bús sirályhad rebben.

Rászálldosnak a vitorlarúdra
S csúfolódnak velem.
Nincs kegyelem:
Elkísérnek, el, a hosszú útra.

Új vizekre vitorláz a kedvem,
Ez a rozzant hajó.
De jó, de jó
Lesz pihenni, Tilla, az öledben!...

Levél.

Édes kicsi Szívem
rád gondolok híven
én, a bús számüzött.
Fájó könnyek között
mosolyog az ajkam :
elsuhannak rajtam
a fáradt emlékek,
eltűnt álmokképek.

Hívogatom Ámort
és szívem a mámort
olyan mohón issza . . .
ó, mért nem jön vissza
az a délután ?
Soha, soha tán . . .

Amitől féltem :
magános életem
zord és sivár,

mint régi vár
mohalepte tornya.
Régi, csonka orma
folyton öregedve,
mégis várja, egyre
az új tavaszt,
hogy majd fakaszt
romok felett
új életet.

A Ma sivár
s jövője bár
reménytelen,
de szüntelen
tavaszra vár
a régi vár . . .

Szívembe' dér,
a régi vér
kereng erembe,
mint nagy terembe'
a báli párok.
És én csak várok,
kétségbeesve ;
téged keresve
barangolok,
csatangolok
utcák során :
álmok után.

És hull a hó,
a bódító
szűz takaró.
Hull, hull a hó . . .

Fehér, fehér
s ha földre ér,
remegve, vágyva,
mint régi ágyba,
belétemetem
lázás, vén fejem . . .

És ha az este
barnán beeste
a vén Budát
és odaát
a pesti utcát
s megkezdi útját
a sárga, holt
bolygó: a Hold;
eljövök Érted
és Te megérted,
bár nem nyílik
ajkam majd szóra,
hogy itt a perc,
eljött az óra . . .
Ha vágy kinez,
csak nyujtsd ki a karod

s jövök mesélni,
hogyha akarod . . .
Bús téli éjszakába'
hó-álmok éjjelén,
holdfényből szőtt ruhába'
eljövök Érted én.
Csak várj hiven,
kicsi Szivem! . . .

Szeged, 1920, november.

Ó, fekete élet.

Búval fekszem, búval kelek.
Ó, fekete éjszakák,
Fekete reggelek!

A napjaim oly sivárak ;
Ó, fekete nappalok,
Rabtartó várak !

Az estém is komor, setét ;
Ó, fekete vacsorák,
Feketén-feketék !

Mikor lesz már az a dátum ?
Örökké sújt e
Fekete fátum ?

Tedd, ó Uram !

Tedd, ó Uram, hogy múltjon a kacaj
És szűnjön a vigasság ;
Tedd, ó Uram, hogy mindenek
Az én törtémem sirassák.

Tedd, ó Uram, hogy szűnjön a csók,
Némuljon el a nevetés,
Tedd, ó Uram, hogy Nász helyett
Légyen fekete Temetés.

Tedd, ó Uram, hogy ne legyen öröm
S borúljon gyász-színbe minden ;
Vagy fogj fel tiszta tenyeredre
És vígy el messzire innen.

Vigyél, vigyél a tenyereden,
Selyemfelhők közt, messze, messze
És tégy le túl a bűnök földjén
Egy távoli, csodás szigetre.

Egy távoli, csodás szigetre,
Ahol nem élnek álnok,
Rút emberek, gonoszak, ostobák
S ahol valók az álmok.

Ottan, az álmok hótiszta földjén
Elcsámpult, kótya életem,
Amit oly gyáván elpotyáztam,
Szívemmel újra életem ;
Előlrül, újra életem ...

Kiáltó szó a pusztából.

Ki átvezetted Izraelnek népét
A megpróbáltatások tengerén,
Szentséges trónusodnak bársonyszékét
Csókolva kérlek: Nyujtsd kezed felém!

Vezess tovább az útján életemnek,
Ércpajzsom, dárdám újra légy nekem;
Űzd el homályát szolgálófélelemnek
És vond kezedbe remegő kezem.

Önts bátorságot csüggedő szívembe,
Acélossá tedd ernyedt izmommat,
Vezess, vezess: új, szent, nagy győzelemre!
Segíts tovább! Nagy Isten, merre vagy?

Hol a kezed? Sötét van, nem találok,
Hiába nyúl ki reszkető kezem.
Bágyadt szemem erőtlennül lezárom;
Itt pusztulok! Segíts hát, Istenem!...

Sötét az éj . . . Nincs válasz jajszavamra.
Itt hagysz pusztúlni el a féluton?
Isten, segíts ! . . . Miért hagytál magamra?
Vezess, vezess, különben elbukom !

A próbáltatások napjaiban.

Isten, Te csalhatatlan bölcs Biránk,
Miért e sok kín, tenger gyöttelelem?
E sok csapást miért mérted miránk?
Elfordultál? Nem vagy többé velem?

Legyen! Suhogjon suj ó ostorod,
Sujtson le rám száz megpróbáltatás,
De őt ne bántsd! Miért őt bántanod?
Ha én vétkeztem, mért bünhődne más?

Miért sujtod az ő kicsiny szívét,
Ha én vétettem szent parancsod ellen?
Bünhődjem én! Lakoljon az, ki vét,
De ő, az ártatlan is vezekeljen?

Ó, tedd meg azt, mit szívem úgy kíván:
Haragvásod mérgét iránta szüntesd;
Hallgasd meg Isten sóhajos imám
És engem verj, ha versz, de őt ne büntesd!

Köszönet a korbácsokért.

Hozsánna néked, Én Uram.
Hogy rám mosolygott szent kegyed;
Im hódoló alázatomb,
Mit nyújt szívem: cserébe vedd.

Hozsánna néked Én Uram,
Hogy nem örök a sívatag;
Most már tudom: a Kánaán
Mézének volt a bőjtje csak.

Hozsánna néked Én Uram,
Hogy ismerem a szenvedés
Gyötrelmeit. Csak most tudom:
Ily édenért ez is kevés.

Hozsánna néked, Én Uram,
Hogy jég-pokolból im kivett
Te szent kezed és nékem adta
A legparázsosabb szívet!

Hozsánna néked, Én Uram,
Hogy rám mosolygott szent napod;
E boldogító fényözönt
Add nékem, míg csak adhatod!

A nagy, örök Komédia.

De zivatarosan szép volt
Nászunk, a szent csókpremiér,
Hogy ezt a percet én megértem,
Nem adom soha, semmiért!

De szép ez a Komédia,
De szép ez a mi szerepünk:
Nevetve, sírva, újra, újra
Vágyunk, halódunk, szeretünk.

Sietni hát a játékkal
Mielőtt még szivünk kihül,
Mert egy nap majd hiába tűzzük
Komédiánk ki reprizül.

„Finita la commedia“,
Függöny lemegy. Pihenni tér
Szivünk . . . És jönnek új szereplők
S jön száz új, csókos premiér . . .

Himnusz a Megtalálás elé.

Szeretném az egekre dobni
Föl, föl a kedvem harsanását,
Hogy ottan napként tündököljön.
Hogy sápadozna vén golyónk majd,
Ha nagy merészen, kandin följön.

Szeretném a szelekre bízni
Az én virágos boldogságom ;
A fergetegnek zúgó szárnyán
Hogy elsuhanva ott teremjen
Az Édesnél, ki várva vár rám.

Szeretném most beléharsogni
A Nagy Mindenbe, tág tudóvel
És elsusogni könnyel, térden,
Hogy nincs a földön csak egy Asszony,
Egyetlenegy, Időben, Térben !

Te vagy csupán.

Te vagy csupán, Te létezel
S más mind, mi van : hideg, halott.
Te vagy csupán, Te létezel
És égre száll bíbor dalod.

Te vagy csupán, Te létezel,
Te vagy a Csók, a Dal, a Fény,
Te vagy csupán, Te létezel
És árnyékok vagyok csak én.

Te vagy csupán, Te létezel,
E szép világ neked ragyog ;
Mi őrjítő a szent való,
Hogy árnyad, társad én vagyok !

Tillám, az élet...

Tillám, az élet oly rövid,
Oly iramosan tovaröppen,
Elmúlnak gyorsan a napok
Bánatban éppugy, mint örömben.

Halálcezárnak úgyis mindegy:
Boldogan, avagy fájva éltünk,
Egy dérvirágos reggelen majd
Fáradt lovával eljön értünk.

Beültet majd a hintájába,
Megindúl a halálfogat
S mi itt felejtünk úgyis mindent,
Csókot, csudákat, álmokat.

Majd dideregve, összebújva
Repülünk égi tájakon,
Halálcezár, vidám vezérünk
Fütyörész, nótáz a bakon.

Repül velünk a csodahintó
S ha kinézünk az ablakon,
Alattunk, messze biborszín tó :
Sok elszalasztott alkalom.

Döbbent szemmel egymásra nézünk
És összevaccan a fogunk
S a gyászhintó mélyébe bukva,
Vacogó foggal zokogunk.

Tillám, az élet oly rövid,
Elszál, miként a fellegek
S az elszalasztott csókokat
Visszacsókolni nem lehet.

Ma még tudunk, forró az ajkunk ;
Csókoljunk hát, amig lehet !
Halálkirály nem fog ki rajtunk :
Fenékig fö! a serleget !

Nékem játék kell.

Nékem játék kell, izgalom : élet,
Nyugtot csak így lel e nyugtalan lélek.

Csókolj, vagy korbácsolj, ölelj, vagy üzz el,
De ha nincs szíved, úgy ne játssz a tűzzel!

Jó itt, melletted.

Oly jó az én szegény fejemnek
Öledben így, ha megpihen ;
Ilyen szépen, ilyen forrón
Nem szeretett senki sem.

Oly jó az én szegény szívemnek
Érezni asszony-meleged ;
Tilla, nálad perzselőbben
Hevíteni nem lehet.

Oly jó az én bús lelkemnek
Lelkedre így, hogy rátalált :
Elcsitúlva, megbékélve
Fogadom majd a halált.

Szeretnék . . .

Szeretnék inni százéves borokat,
Szeretnék mulatni vidám kacajjal
És nyögni ezer fájó jajjal
És ülni sok bús torokat.
Szeretném fenékgig üríteni
Az öröm örömszerlegét,
De most hideg van és setét . . .
Szeretnék száz szép mesét mesélni,
Száz régi szép regét neked,
De ajkam néma, szemem könnyes
S reszkető kezemmel fogom a kezed . . .

Szeretnék gazdag rózsaparkot,
Szeretnék álompalotát,
Szeretnék száz szép, új csodát.
Szeretném szárnyom berepülni
Ezt az egész, vén földtekét,

Összekutatni, összejárni
Minden zugát és rejtekét,
De most hideg van és setét . . .
Szeretnék mindent, ami nincs
S mindennek híjját, ami van ;
Szeretném titokban kicserélni
Valakivel magam . . .
Szeretnék mégegyszer újra élni,
Kezdeni egy új életet,
De nem lehet, mert mellettem vagy
S reszkető kezemmel fogom a kezed . . .

Őszömnek tavasza támadt.

Kikötő kötelem eloldom gyarlón,
Dalosan feszítem bús vitorlámat :
Evoé, evoé ;
Új zsenge zöldül a dérverte tarlón,
Őszülő őszömnek tavasza támadt.

Dalban a szívem most kedvét hadd töltse
S viharozzanak fel szűz-új szelek :
Evoé, evoé ;
Életfám ágán a lelkem gyümölcse,
Új létre általa, benne kelek.

Kacagjanak most fel a bús szelek,
Osonjon messzire száz jajsirály :
Evoé, evoé ;
Száz hulló hullámot vígan szelek,
Én vagyok a büszke Életkirály.

Röpítsen repesve a csodasárkány,
Hangozzék a szélben bátor dalom :
Evoé, evoé ;
Legyen a fiamnak bölcsője bárkám,
Nékem meg kacagó ravatalom !

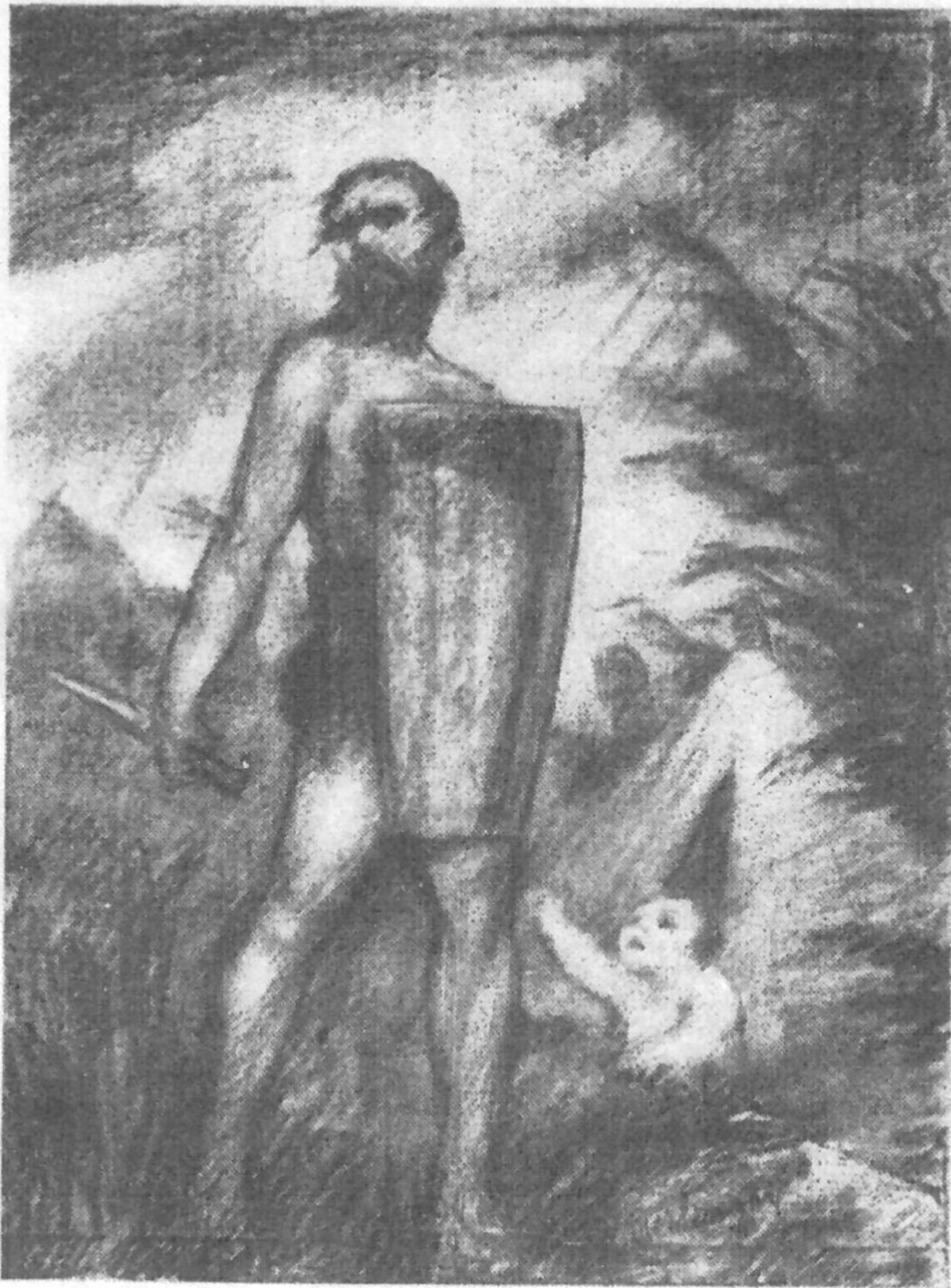
Dévajkodás halál Úrral.

Nem félek tőled már, te büszke rém,
Hiába közelítesz úgy felém :
Nem félek tőled.

Nem félek tőled, jöjj akármikor,
Ha csontlovad egy nap majd rámtipor :
Nem félek tőled.

Nem félek tőled, viheted a lelkem,
Meg nem ölhetsz, halhatatlan lettem :
Nem félek tőled.

Nem félek tőled, jer csak és vigyél,
Lelkemi már a gyermekemben él ;
Nem félek tőled !

Az örök küzdelem.

Meilinger Dezső rajza.

Az örök küzdelem.

Ma még pajzsom terjesztgetem föléje,
Hogy óvjam zsenge, drága életét
S holnap a dárdanyél simúl kezébe.

A sorskerék egy nap, ha majd lefordúl,
Álljon helyemre ő, az ifju hős,
Ha én kivénülök a gárdasorbul.

Ez jól van így. Ha majd kidől az atyja,
A fegyverét a gyermek fölveszi
S hol abahagyta az, — továbbfolytatja.

Könny és kacaj.

Könny és kacaj, két édes semmi ;
Elszáll az egyik, le hull a másik.
Szivünk, ha könnyezünk, kacagni
S ha kacagunk, könnyezni vágyik.

Van úgy is néha, hogy kacajunk
Trillái sós könnyekbe fúlnak
S esik úgyis, hogy kacagnunk kell,
Bár pillánkon még könnyek úsznak.

Könny és kacaj, két édes semmi ;
Elszáll az egyik, — ó, be könnyen, —
S le hull a másik. Jó pihenni,
Ha nincs kacaj s nem hull a könnyem.

Tilla, nem orsztelek!

Öreg legény vagyok már én
Nem áll bizony jól nekem
Víg kacagás, szerelem . . .

Régi énem hol: a büszke?
Hol a csókos Tűzkirály?
A tüzemnek már csak üszke . . .

Bősz láng volt, most füst, korom.
Elfogyott már mind a rőzsém,
Most magam vagyok soron . . .
Elhamvadt mind a szívemben:
Víg kacagás, szerelem; —
De te maradj itt velem . . .

Ó, szép csatázni.

Ó, szép csatázni régi kedvvel,
Ha fűtenek szent, új dühök,
De csókvívó ajkam már reszket,
Szivem kihágy és szédülök.

Nem, nem! Harcunknak régen vége.
Véres szivünk a csatatér,
Boritja álmok hullanépe:
Itt nem teremhet csókbabér.

A bánat hamvát hintsd fejedre
És szaggassad meg köntösöd,
Én majd követlek. Így vezeklik
Le vétküket a bűnösök...

Magunk szomorú csalása.

Csaljuk egymást és csaljuk magunk,
Csalás a csókunk, csalás a szavunk.

Csalunk s hogy ez zokon ne essék,
Azt mondjuk rá, hogy kötelesség.

Jól tudjuk azt, hogy semmi más,
Csak gyávaság e csúf csalás.

És mégis csak csalunk, mint eddig;
Mióta már s ki tudja meddig.

S bár nyájas arcot mutatunk,
Keserű lesz a falatunk...

Csalunk, csalódunk, csalatunk.

Elébelejtünk a Halálnak.

Szép Asszonyom, a mámor úntat;
Mi elrosszalkodtuk magunkat.

Miért hevülök? Miért bomlok?
Gonddal barázdált ez a homlok.

A mézet már mi elkóstoltuk,
A csókjainkat elcsókoituk.

A sziveinket eloroztuk,
A mámort is kimámoroztuk.

Számunkra nincs már új öröm,
Szent serlegünket eltöröm.

S míg sziveink bús daccal állnak,
Elébelejtünk a Halálnak.

Sirató, bús ének.

Siratom az álmainkat,
Mi ezernyi tarka színt ad
Multunk emlékének.

Siratom a vágyainkat,
Emlékük a múltba ringat,
Ami nem tér vissza.

Siratom az éjszakákat,
Lelkem sorvad, arcom sápad,
Megöl a vágy; meglásd.

Siratom a hajnalokat;
A vágyam még vonz, csalogat,
De tudom már: vége.

Siratom a napsugarat,
Amely oly gyorsan elszaladt
S éjj jött a nyomába.

Siratom az őszi tájat,
A lelkem már belefáradt,
Néha sajog, fáj még

Siratom a drága telet,
Mikor boldog voltam veled,
Hulló könnyel elsiratok,
Eltemetek mindent . .

Átok a múltra.

Átok a múltra
S aki hitt benne,
Az elvakúltra!

Átok a múltra
S ezer emlékre,
Rég elfakúltra!

Átok a múltra,
Száz tört reményre,
Szivembefúltra!

Átok a múltra:
És énram is a
Soh'sem okúltra.

Átok a múltra :
Ezerszer átok,
De a szivednek
Ím megbocsátok...

Nem te vagy az Elhivatott.

Nem hímes nőszemélyt kerestem,
De érző, tiszta, hű szívet
S olyan agyat, amely magából
Minden hazug morált kivet.

Kerestem fenkölt, királyi lelket
És nem remegő szolgapárát ;
Olyat, kivel megostromoljam
A félszegségek büszke várát.

Kerestem bátor harcitársat,
Ki megvívja a maga harcát
S a Számum-sors elől nem rejti
Homokba gyáva kréta-arcát.

Kerestem egy biztató szempárt
És meg nem remegő kezet,
Aki az éltém száz bürühidján
Biztos fogással átvezet.

Kerestem egy vezérlő angyalt,
Kerestem egy igaz barátot,
Aki úgy érez s mindent úgy lát,
Ahogy én érzek, ahogy én látok.

Kerestem azt, ki megy előre,
Előre és nem fordul hátra;
Kerestem, aki büszke daccal
És érces szívvel áll a gátra.

Kerestem azt, ki félni nem tud
S a sorscsapástól meg nem torpan;
Kerestem azt, ki egyformán nagy
Biborköntösben, szolgasorban.

Kerestem szívem női mását,
Kivel a szívünk összedobban
S ha megpróbáltatás köszönt ránk
Csak összeforrunk: egyre jobban.

Kerestem célját életemnek,
Aki megértő, édes asszony,
Ki letörölje néma könnyem
És arcomra derűt fakasszon.

Tebenned hittem föltalálni
Azt, mit tőled elvitatott
Most a végzet, azt susogva:
Nem te vagy az elhivatott . . .

A megnemértettség panasza.

Sose volt a lelkünk
Csókban összeforrva,
Sose kötögettük
Álmaink virágát
Illatos csokorba.

Soha se is mentünk
Kéz a kézbe' szépen,
Sose perzselődtünk
Új, szent, nagy mámorok
Perzselő tüzében.

Sose volt a lelkünk
Csókban összeforrva,
Sohasem is ittunk
Mámor serlegéből
S kelyhünk mégis csorba.

Sohasem mosolygott
Reánk a nagy Isten
És én mégis mindent,
Ami kincsem csak volt,
Teelődbe vittem.

Mást sohase vágytam,
Mást sose szerettem ;
Amit cselekedtem,
Csak a Te kedvedért,
Csak teérted tettem.

Teérted volt vágyam,
Teérted volt álmom
S miattad kell ime,
Most, hogy kikacagtál,
Korán sirbaszállnom.

Én mindig csak adtam,
Te sohasem vettél,
Gőgős, rút sziveddel
Mindig csak nevettél,
Egyre csak nevettél.

Múzsám lettél volna,
Hogyha te akarod,
De most nagy sietve,
Messzi, új vizekre
Ránt evezős karod.

Evezz, hát csak evezz
Új vizekre bátran.
Ne lásd többé soha
Látó két szemeddel
Árválkodó sátram.

Ne halld többé soha
Bús, zokogó dalom,
Ne tudd, hol domborúl
Kínzott testem fölé
Nyugalmas sírhalom.

Drága virágaim
Mind-mind letiporva ;
Sose volt a lelked
Szent ölekezésben
Vélem összeforrva! . . .

Voltam király Beóciában.

Voltam hajrás, urnál urabb legény; —
Ma már koldus vagyok: bitang, szegény.

Volt vágyam, álmom és tengernyi kincsem; —
De hajh, nem bírta el görnyedt gerincem.

Volt templomom: szívembe' szűzi szentély; —
De rombadőlt, mikor te messze mentél.

Ma már helyén tátongó sírverem
S templomtalan papom
Orvúl agyoncsapom;
Kacagva fájva, de agyonverem.

(— Ha templomom nincs, papja mért legyen? —)

De lelkem mégse csöndesül, hiába!

— — — — —
... Voltam király Beóciába' ...

Az Ikároszok sorsa.

Meilinger Dezső rajza.

Az Ikároszok sorsa.

Tüzes szárnyat adott a Végzet,
Hogy szálljak föl, a fellegekbe
És pörkölődött Ikároszként
Beléhullottam az öledbe.

Ha olykor fölcsattant a szárnyam,
Lehúzott újra kígyótested
És napsugár-szép tollaimat
Tövéből sorba, mind lenyested.

Most, hogy kifosztva minden ékem
És kiölelve az erőm,
Kacagva e'dobtál magadtól,
Gyilkosom, méregkeverőm!

Koppadt testem sebek borítják
És a lelkenek csonk a szárnya:
Ikárosz óceánba fulladt,
Én beléfulladok a sárba...

Az én tragédiám.

Kivert, bitang, magányos, kóbor eb,
Ki dőlt kapuknál leskel hontalan,
Vonyít, üvölt, mardossa sanda seb;
Nálamnál biztosan jobb dolga van

Nincs otthonom, nincs párnám énnekem,
Amelyre lázas főm lehajtanám,
Ha rámtoppan látásos éjjeken
Két asszony képe: hitvesem s anyám.

Borús lelkemnek kettős gyásza van:
Az egyik tőlem lökte el magát,
A másiktól én löktem el magam
És hetyke dac közöttünk most a gát.

Magam vagyok... Bitangos, kóbor eb,
Ki dőlt kapuknál leskel hontalan;
Két arc emléke öl, — két lelki seb
Gyilkol — s a könnyem omlik úntalan...

Üzenet a fiamhoz.

Fiam! Gyümölcse egy konyúlt, vad fának,
Im itt üzen neked szegény apád,
Ki mámor mételes mézébe fojtja
Szegény szivének árva bánatát

Bár csókjaimnak tarka rózsáíjít
Arcodra nem lehet most hintenem,
E bús sorok vigyék el hííül néked:
Fiam, szeretlek! Te vagy mindenem!

Ha egy nap majd megtör a rít varázslat,
Jusson eszedbe szenvedő apád,
Ki mámoros pohár mérgébe fojtja
Lelkének égő, gyászos bánatát.

Csak nyargaljanak mások.

Kacajaim elkacagtam,
Szerelmeim elszerettem,
Csak én, meg a rossz paripám
Maradtunk meg máig: ketten.

Nem nyergelem meg a hátát,
Csak mellette baktatok;
Búban telnek a napok.

Mellettünk az új nyargalók
Göggösen ellovagolnak.
Én már tudom: tegnapi Ma
Lesz nékik is, — hajh, — a Holnap.

Igy nyargalunk, így nyergelünk,
Amíg a veremhez érünk;
A többi is jön majd velünk
S mindannyian beleférünk . . .

Élet, bal paripa !

Élet, bal paripa :
Rosszul nyergeltelek !
Cudar, pogány szelek,
Jégviharok útján
Iramoltál velem
Száz véres éjjelen :
Élet, bal paripa !

Élet, bal paripa :
De gyorsan repültünk !
Vidáman fütyültünk
Vészben és viharban.
Meg sem is botoltunk,
Hajrá, lovagoltunk :
Élet, bal paripa !

Élet, bal paripa :
Hová e bőszt futam ?
Hol ér véget utam
Pogány rohanása ?
Nem bírom már, látom,
Gyeplőd elbocsátom :
Élet, bal paripa !

Harcoltam mások helyett.

Elszállnak lassan a napok felettem
S nem is olyan nagy dolog,
Én másokért harcolok,
De senki, senki se harcol helyettem.

Vállamra nehezül a mindenkik gondja
S nem is olyan nagy dolog,
Én másokért harcolok,
Másoknak voltam a bajvívó bolondja.

Gázoltam könnyben és gázoltam vérben
S nem is olyan nagy dolog,
Én másokért harcolok,
De ki fog kiállni, ha kell majd: értem?

Elszállnak lassan a napok felettem
S nem is olyan nagy dolog,
Én másokért harcolok
S hogy élni is kéne, biz elfeledtem.

Ez a vágyam.

De jó lenne sírva, vágyva,
Imádattal betemetnem
Arcomat egy asszonyágyba

De jó lenne mosolyogva,
Édes boldog szenvedéssel
Újra lenni asszony foglya.

De jó lenne bizó hittel
Visszavárni azt az asszonyt,
Kit a sors szivemről vitt el.

De jó lenne még remélni
S attól, hogy eljő majd egyszer
Az este is, sohse félni.

De jó lenne most szeretni,
Emésztő, nagy szenvedéllyel
Csókkal verni és veretni.

De jó lenne leborúlva
Egy édes asszony lábához,
Lepedni, vágyni, lihegni újra...

De jó volna.

De jó volna úgy, mint régen,
Egy fehér kis házikóban
Éldegélni csöndben, szépen.

De jó volna csókot adni
És vidáman, dallos kedvvel,
Önfeledten felkacagni.

De jó volna hőn ölelni
És acélos fürge daccal.
Szélvésszel birokra kelni.

De jó volna kardot fenni
S harc után egy lány ölében
Bágyadt testtel megpihenni.

De jó volna rózsát szedni
S izzó ágyu éjszakákon
Valakiért elepedni.

De jó volna, úgy mint régen,
Sirdogálva eltűnődni
Sok kicsiny kis semmiségen . . .

Új mámorok kívánása.

Magános vándora a létnek,
Hát már nem látom sohasem
Cudar, bús életem
Rózsafeslőnek, álomszépnek?

Hajló kedvvel vidor vitorlát
Feszíteni: Isten, csak egyszer!
Csak egyszer hulljon
Még bús bilincs és gyatra korlát.

Csak egyszer sikoljak mit se bánva
Visongó kedvvel, tengertükrön
S csolnakomat égverő kacagással
Beléfordíthatnám az óceánba!

Lányok, lányok, hógalambok.

Lányok, lányok, hógalambok,
Másoknak érő kalandok,
Másoknak táruló titkok,
Kicsiny kis bimbóvirágok:
Számomra már sohse nyittok!

Lányok, lányok, hógalambok,
Csilingelő szférahangok,
Másnak szól a nevetéstek,
Kicsiny kis bimbóvirágok:
Mégis a szívembe véstek!

Lányok, lányok, hógalambok,
Húzzátok meg a harangot,
Zendüljön fekete ének,
Kicsiny kis bimbóvirágok:
Nálam vége a mesének!

Aki letép majd . . .

— Caire-nak —

Aki letép majd, bimbónyi rózsza,
Legyen a talpán derék legény.
Aki letép majd, nem én leszek — hajh, —
Nem én, nem én.

Én úgy szerettem nyíló virágot,
Ha hinti lágyan illatát.
Letört virág, halódik, hervad,
Gyönyört nem ad.

Mi szép, mi pompás tövén a rózsza,
De meghal, hogyha letöröm.
Halott virág: az én szívemnek
Ez nem öröm.

Ám lelje benn ha ugy akarja
Kedvét egy más, mohóbb legény;
Aki letép, majd nem én leszek — hajh, —
Nem én, nem én.

Vallomás a Soháról.

Nevetve, kacagva, dalolva
Osontok az életemen át,
Öletekben nyíló
Vörös tűzrózsákkal.

Epedve, szaladva, botolva
Nyomotok követi a lábam,
Ma épp úgy hiába,
Akár hajdanában.

El soha nem érlek titeket,
Ti vérillatú tavaszok,
Ti nyíltok, én meg már
Befelé havazok . . .

Megharcoltam a harcom.

Uram, megharcoltam a harcom
S áteveztem a Styxen.
Pajzsom, dárdám, amit elvittem,
Im visszahoztam. Elődbetartom

Holt ellenségeink vére
Rozsdásítja a dárdám:
Ledöntve mind a bálvány.
Mi lesz, - mondd, -- hű szolgál bérére ?

Uram, megharcoltam a harcom,
Erős, újra régi várad,
De hű béresed elfáradt,
Amíg fölért a parton.

Piros és fekete.

Ami piros volt, oly kevés
És oly sok, ami fekete.
Több bánat vajjon lehet-e?
Lehet-e több istenverés?

Lehet e bánat feketébb,
Mint az én éjszín bánatom?
És lehet-e a fájdalom
Felhősebb, fájóbb, feketébb?

Ami piros volt, oly kevés
S az is oly gyorsan megfakult.
Más lesz a Holnap, mint Mult,
Avagy örök a szenvedés?

Lesz még örömem, szép piros,
Vagy lesz minden a régiben?
Marad a vérző, vén szívem
S jön száz új, könnyes papiros?

SZKORODENSZKY ILONKA

SZÜCSÁRUHÁZA

MISKOLCZ, SZEMERE-U. 3. SZ.

Telefon: 9-42.

Nagy raktár a legdivatosabb szőrmeujdonságokból.
Vidéki megrendelések pontosan készülnek.

Uj munkákat, átalakításokat legolcsóbban vállal.

Tisztviselőknék 10% árengedmény.

Lengyel Zsigmond

ÚRI SZABÓSÁGA. MISKOLCZ,
Városház-tér 24. Telefon 1-15.

Estélyi, utcai és sportöltönyök a leg-
elegánsabb kivitelben, mérték után
készülnek.

— — — — —
Elsőrangú munkaerőkkel és akadémiai
szabással rendelkezünk □ □ □ □ □

.....

Vidéki megrendelések pontosan készülnek.